

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „ — „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívül
olcsó áron közül a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.
a Wagner és Szelényi (ez-
előtt Gedeon és Tsa) nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hirde-
tések, nyiltterek és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Groszman J. antiquar-üzletében, Falkenstein S. dohánytözsdejében, Hesz Jenő, Gubás F., Groszmann J. és Nagy Lajos fűszerkereskedésében kapható.

Mene tekel...

Dániel könyvének elbeszélése szerint Belsacar babiloni király egy lakomáján kéz jelent meg és ezeket írta a falra: „Mene tekel ufarszin“, vagyis „megszámlált, megmért töredékek“. E szavakat senki se tudta megfejteni, míg végre Dánielt hívták elő, a ki azokat úgy magyarázta, hogy Belsacar uralkodásának napjai meg vannak számlálva. Belsacart megmérték, könnyűnek találták s megmagyarázták neki, hogy birodalmát össze fogják törni és a perzsáknak és médeknek adják. Még ugyanazon éjjel, mondja Dániel könyve, megöletett Belsacar, a khaldeusok királya.

Mene tekel ufarszin! Ez intő szózat, e fenyegető, rémes kéz által leirt mondat megjelent most hazánk egén is. Vig lakoma és dőzsölés közt töltte el a nemzet 30 évig idejét. Kormányai, társadalma mit sem törődtek a nemzet sorsával, jövőjével.

A kormányok keveset törődtek a néppel, a tulmagas adóval a népet tönkre tették, a protekció rendszerrel pedig a korrupció csirait vetették el, a nepotizmus- és hatalmi tulkapásokkal teljesen enerválták a közszellemet. Megromlott, bűzhödt lón a léghöz, s míg egyesek a bűn fertőjében lubiczkolva, magas állásra tettek szert, addig a becsületesek az igazság és jog paizsával küzdve, egytől-egyig elhullottak, avagy beleszedültek a miázmás párákkal telített örvénybe, honnan a becsületesség árán kerülhettek csak ki, hogy méltóvá legyenek a kor-nak és az embereknek, kik e kort megteremtették.

Hozzájárult ehhez a természeti csapások egész serege. Tűzvész, árvíz, filloxéra, dögvész, rossz termés, mind sorra látogatták a virágzó Kánaán földjét, s a tejjel-mézszel folyó ország földjére a nép keserű könyve hullott, az elégedetlenség könyve, az inség és nyomor könyve.

A régi rómaiak is azt kiáltották: „Panem et circenses!“ Igen, ma is kiálthatják: „Kenyeret a népnek!“ A társadalmi viszonyok akként alakultak ma, hogy a túl magas igények, a kényelem-szeretet megteremtették az önmagával

való meghasonlást minden embernek. „Nem boldog a magyar“ — mondá Szemere. Hogyan lenne az, ha nincs megelégedve sorsával. Mutassatok egy embert széles e hazában, ki azt mondaná: Sorsommal teljesen meg vagyok elégedve. nincs semmi kívánságom!“

Az elégedetlenség, a felszaporodott emberiség, — hisz egyik a másikatól nem tud megélni, — a proletárizmus, a tudományok után való szomj, vadászat az értelmiség fakultásai után, a nagyravágyás, magasabbra törekvés vágya: szülték az ugynevezett szociálizmust.

Ez ideál, eszménykép, de soha ki nem vihető. Az aranykémláz, a bölcsék köve, perpetuum mobile, a szellemvilág titka, az emberi véges ész által létre nem hozhatók, épúgy a szociálizmus a maga valójában, azokkal a directívákkal, melyeket a „vezérek“ hangoztatnak, avagy a szociálizmus megteremtői: Marx, Lassalle, stb hirdettek, soha ki nem vihető. A szociálizmus elveszett abban a pillanatban, midőn hazát és Istent nem ismer. Az „ubi bene, ibi patria“ elvét szankezionálni nem lehet. Megállhat ez individuális okokból itt-ott, de mint suprema lex nem jogosult, sőt nem észszerű.

Mi a haza? Azt mondják, egy darab föld, a szó az fogalom. Mi az Isten? Láthatatlan lény, ki a természet ura és igazgatja a világot, a nagy mindenséget. Tehát az is fogalom. Hisz fogalom a szeretet, hűség, gond, bánat, öröm, harag, irigység, bosszúság, minden, a mit érkeinkkel fel nem foghatunk. Pedig tudjuk, hogy léteznek. Miért ne lehetne az Isten fogalma megtestesítve a napban, égben, holdban, csillagokban, fűszálban, vagy a természet bármely alkotásában? Tudjuk, hogy létezik, hinnünk kell egy felsőbb lényben, a ki a természetet csodás művészettel rendezi és fentartja. A mely népből kivesz a hit, az Isten fogalma iránti szeretete, tisztelete, az a nép elpusztul, mint az a növény, mely éltető napot nem kap s a föld nem táplálja nedveivel. Diderot azt írja a „Pensées philosophiques“ című munkájában: „Ami engem illet, én az atheusokat kipusztítanám a föld színéről.“

Szomoruan látjuk, hogy napjainkban az Istenbe vetett hit, a bizodalom, a vallás igéi mind pusztúlnak a népből. Oly szekták keletkeznek melyek az ész vallását helyezik előtérbe, pedig tudhatnák, hogy a világon leginkább az ész jön önmagával ellenmondásba.

Socrates, a kiről azt állítják, hogy ő találta fel a morált, kijelenté, hogy egy dolog van, a mit biztosan tud s ez az, hogy semmit sem tud. Sejtette az Istenegységét s ezért, mint Istentelent halálra ítélték. Plátó, a görög világ egyik első lángelméje. Istennek nevezte az eget, földet, csillagokat. Metaphoráiban egész halmaz ellentmondó állításai vannak. Aristoteles azt állítá, hogy a világ öröktől fogva van, hogy kezdete nem volt és vége nem lesz, hogy létezik egy kezdetleges erő, mely Isten. Folytathatnám a hasonlatokat Zénó a stoikusok alapítója, Ariston, Aristippos, Epikur, Clitomachus, Cicero philosophálásaival, de elég ebből ennyi, hogy bebizonyítsam azt, mennyire a romlás lejtőjére lépett az a nép, mely Istent és vallást nem hisz.

Egyes népbolondítók, az ugynevezett honmentő szocialista agitátorok a buta népnél tért hódítanak a tévtanok terjesztésével, de a józanabb tanultabb nép elfordul az ál-apostoloktól és undorral taszítja el magától.

Téves az a hit, hogy a *felvilágosodottság és tudás szellemével terjed a szociálizmus*. Az a nép, a mely ujságot és könyvet olvas, hamarabb lenne szocialistává, mint a tudatlan? *Ez alapjában téves hit*. A sötétség és butaság kódébe könnyebben betéved a mételeyhintők tana, mint a felvilágosodott és tanult emberek szellemvilágába.

Hazánk felett megjelent a rémes kéz, felírta, hogy „Mene tekel...“ Ne adja az Isten, hogy e *vészjósló szavak beteljesedjenek, mert ez hazánk összetörését, szétmálását, pusztulását jelentené*. Ne legyen hazánk Babylonia, melyet feldaraboltak az ellen séregei.

Legyen most a vész közeledtével mindenki talpon, térjen észére, míg nem késő, legyen mindenki magyar, szeresse e hazát, melynek minden röge vérrel öntözött, üzze el agyából azokat a gondolatokat, melyeket a szocialista mond:

Hölle J. M. Prince
of Waller sec

pezsgője

1 nagy üveg 2 frt 20 kr., egy fél üveg 1 frt 20 kr., egy pohár 25 kr.

Főraktár a **Megay Róbert** cukrászdájában Miskolczon,

főület Széchenyi-utca 26., fiók-üzlet Erzsébet-tér. — Minden harminczadik üveg dugója, a mely beégetéssel van megjelölve, egy tíz koronás arannyal váltatik be.

„egy mindenért, minden egyért.“ Hígyjen Istenben, ne káromolja vallását térítse észre megtévelyedett szomszédját, legyen azon, hogy e sokat szenvedett haza ezerévi viszontagságos idő után ne kerüljön a „Mene tekel“ sorsára, alapítsuk meg a késő utódoknak az új ezredév béke-templomát, hol a testvéri és felebaráti szeretet szent melege élte a reményt, mely minden embernek az élete, mindene.

Magyar, szeresd a hazát és Istent!

Mártonffy Imre.

Miként ünnepel Borsodvármegye?

A nemzeti ébredés ötven éves évfordulójának megünneplése tárgyában báró Vay Elemér főispán e hó 3-ra néhány bizottsági tagot összehítt s ezek az urak egynehányan elhatározták, hogy Borsodvármegye márczius 15-ét is, április 11-ét is meg fogja ünnepelni. Az ünnep súlypontját azonban április 11-re helyezték, mert akkor tartatnék meg Borsodvármegye díszközgyűlése s a megyei atyák ezen a napon mennének hálaadó isteni tiszteletre a templomokba. Márczius 15-én Borsodvármegye egyebet nem tenne, mint azt, hogy Szemere Bertalan sírjára koszorút helyez.

Borsodvármegye közönsége tehát tulajdonképpen április 11-én ünnepel. A vármegye atyáinak azon a napon szabad imádkozni a hazáért, a mely napon az 1848-ki törvényeket a király szentesítette, de a mely törvényeket néhány nap múlva visszavontak.

Vármegyénk intéző körei tehát ráragadtak arra a lépésszövegre, melyet Bánffy Dezső kivetett.

Nem hisszük ugyan, hogy Borsodvármegye hazafiás közönsége ezt a muszáj-ünnepet megülje; de ha mégis meg fogja ünnepelni,

csak szolgálkéségének adja be fényes tanubizonyságát.

Az a fogás, melyhez a kormány nyúl, teljességgel méltatlan a szent ügyhöz. És hiábavaló is a mellett. Nem lehet eltemetni a márczius tizenötödikét, a minthogy nincs is erre semmiféle elfogadható indok. Sőt ellenkezőleg, ha már nem volna meg a nemzetben a régi lelkesedés, föl kellene azt ébreszteni és a népek sorsát intézőknek kellene gondjuknak lenni arra, hogy a nép el ne feledje az ötven esztendő előtti márczius nagy átalakító felbuzdulását és ne feledje, hogy az a nap, melyet most ötvenedszer ünneplünk, a szabadság születésnapja.

Nem ezt a kötelességet teszi azonban Borsodvármegye. Kétszínű intézkedésével el akarja terelni a figyelmet márczius 15-ről április 11-re. Nem elégszik meg a nemzeti kalendárium kiegészítésével, hanem meg is akarja azt egyuttal csonkítani.

Forma szerint sikerülhet is ez a muszáj-ünnep némely törvényhatóságban, a hol a polgárok megrendelésre szavaznak de, Borsodvármegyében aligha sikerül. Lényegében nem rontja és nem ronthatja meg a márcziusi ünnepelést az a törekvés, hogy teljesen át kell azt helyezni egy, a kormánynak tetsző napra. Meg fogja mutatni a következő, hogy Miskolcz város és Borsodvármegye még soha sem ülte nagyobb fényvel, bensőséggel és lelkesedéssel a márcziusi évfordulót, mint ahogy ünnepelni fogja ezuttal, mikor félszázad mult el az alapvető események lezajlása óta és mikor már mind kevesebben vannak sorainkban azok közül, kik ötven esztendeje megmozdították a nemzetet a szabadság és egyenlőség kiküzdésére.

Erősen fokozza a mellett a lelkes hangulatot annak a tudata, hogy sohasem volt nagyobb szükség, mint most, mikor a kormány fejszét emel az 1848-iki vívmányokra,

még a törvények szelleme ellen is, amiknek szentesítését új törvénybe javasolja most igtatni emlékezésül. Hát a gyakorlatban mért tör a korszakot képező 1848-ik évi törvényhozási alkotások ellen ez a kormány? Ezt fogja megkérdezni a közönség márcziusi ünnepein. Felelni kell erre április 11-én és meg kell állni az ötven év előtti törvények szellemének meghamisítása útján, mert ez emlékezéssel össze van kötve az akkor kivívott jogok szeretete is, az azokhoz való ragaszkodás, melyet meg nem lehet változtatni semmiféle fogással.

Városi közgyűlés.

— 1898. márczius 3. —

A város atyái nagy igyekezettel siettek délután 3 óra tájban a székház felé. A nagy teremben csoportokká alakulva tárgyalták a nap főbb eseményeit. Mindenkit az a kérdés foglalt el:

— Mit fog javasolni a polgármester márczius 15-ére?

A beavatottak siettek megnyugtani az avatatlanokat, hogy „április 11-ről“ szó sem lesz.

— Na hála istennek! hangzott mindenfelől a megnyugvás hangja.

Nem is volt. Soltész Nagy Kálmán polgármester a közgyűlés megnyitása után előterjesztette javaslatát márczius 15-ik napjának megünneplése tárgyában, melyet lapunk más rovatában találhat fel az olvasó.

Pfliegler Ferencz kérdést intéz a polgármesterhez az iránt, hogy a reggeli piacznak a Széchenyi-utcza egy részére leendő visszahelyezése iránt történt-e már valami intézkedés.

Soltész Nagy Kálmán polgármester válaszolja, hogy a városi tanács ez év tavaszán

A „SZABADSÁG“ TÁRCZÁJA.

Zúgolódó hirlapolvasó.

Sajtó, sajtó, nyitott ajtó!
Nagy benned a légvonat,
Illattal a port behajtó:
Már óvnom kell magamat.

Annyi szennyet összekapsz, hogy
Már sokallom. Hát ne vedd
Rossz néven, ha most az ajtót
Betszem és — pihenek.

Szelid könyvvel úgy elülök,
Meg nem bánt, meg nem zavar;
Nem hülök, sőt melegülök,
Bármi az, mit föltekart.

Rendje, vége a dolognak,
Úgy a hogy, de benne van.
Ám benned csak úgy forognak
A képek mind untalan'.

És e képek mind sötétek;
Reám tapad a homály.
Házias lesz csalfá vétek,
S buta mámor, mit kínál.

Sima bőrben a hazugság
Orczátlanul ostromol;
Vedd ezt, vedd azt, s milyen csufság!
A mit ígért, nincs sehol.

Igazán kár a festékért.
Ha kenyér, úgy is bolond.
Kiismerni a sok czégért
Manapság már hiu gond.

Persze vizket még sokaknak
Az irás; van töltelék!
De jó, jóni kell a napnak,
Mikor a lap már — elég!

Énnekem az. Már csömörlöm;
Távira sem adok.
Az időt csak úgy leörölöm,
Ha lapot nem olvasok.

Ugy. Este van. Más valamit
Olvasni is érkezem.
Ezt, vagy azt . . . nohát ugyan mit? . . .
Ej, ma nem vált az eszem.

Ugyan hova hurczoltátok
Azt a lapot, gyermekek?
Nem rongy, hogy elszaggassátok!
Ide vele, s üljetek!

Dr. Nagy Mór.

Egy katona bácsi.

— válópör história. —

Vannak történetek, melyek gyakran megismétlődnek. Megírják a novellisták még többször, de sohasem olyan csattanósan és

ügyesen, mint a hogy az élet hébe-hóba megscenirozza.

A Kerekes András és Piros Panna esete óta valószínűleg egynehány százszor megtörtént már ez is, amiről itt szó van, mindenféle változatokban. Megtörténik a falusi fehér házban, de megtörténik a salonban is, (talán itt még többször) mig a férj oda van. Ez a czim a legtalálóbbs:

„Mig a férj oda van“.

A minap játszódott le a regényes szerelmi história legérdekesebb és legizgalmasabb jelenete egy külső városrészi házban és a jelenet azóta erősen kiszinezve meg van írva abban a nagy köteg valóperi irásban, ami immár az illetékes bírása előtt tekszik.

*

A legérdekesebb jelenet ez volt.

Egy kis legényke, néhány araszt az egész, kaparászott a ház udvarán. Játszott ottan egy kis talicskával és nagy igyekezettel képezte magát a kubikos munkában a fölhalmozott homok-domb kiaknázásával. A flucska játszik és a kis kapun meg belépett egy ember: szép, czifra ruhája volt, kék kabátja, kék nadrágja, takaros sapkája és egy zsák-vászonnal bevont szegényes kuffert cipelt.

Meglátta a fiut, a ki abban hagyta játékát és mintha áztatott kötéllel kergették volna, nyakába szedvén lábait, vágatott a lakás elé. Ott az ajtóban megállt dörömbölt és gyerekeszszel nagyot sivitott ijedében:

foglalkozni fog ezzel az ügygel, addig egy kis türelmet kér.

A *közeletvámszedési jog* engedélyezése tárgyában a kereskedelmi miniszter leiratot intézett a város közönségéhez, melyben a vámmentességre vonatkozó szabályrendeletet oda kívánja módosítani, hogy a Miskolc városában ideiglenes lakással bíró vidéki birtokosok fogatai és a vámsorompón kívül lakók fogatai szintén vámmentesek legyenek. A miniszter azt is elrendelte, hogy az 1896. évre vonatkozó részletes számadás hozzá fölterjesztések. Ha ezek a teendők április 14-ig a jog engedélyezésének lejártáig meg nem történhetnének, a város a miniszter ideiglenes engedélyét kérje ki, mely engedélybe a vámtarifáknak 3 krról 4 krra fölemelése is fölvetéssek.

A közgyűlés a megjelölt teendők elvégzésére a tanácsot utasítja s a mennyiben a miniszter a járdaköltségek fedezését a közeletvám pénztárából ezután nem enged meg, a tanácsot arra is fölhívja, hogy járdakészítési és hozzájárulási szabályzatot készítsen.

A kereskedelmi miniszter értesíti a város közönségét, hogy a miskolci *két pályaudvar kiépítését* még ebben az évben foganatosítja.

Örvendetes tudomásul vétetett.

A vármegye a villamvilágításra vonatkozóli szerződés jóváhagyásáról értesíti a várost.

Miskolc város ama kérvényére, hogy a vármegye pénztárába beszolgáltatandó 25,000 frtnyi utadóból 5000 frt helyett 10,000 frtot térítsen vissza a vármegye, a megyei közgyűlés leküldött határozatában arról értesít, hogy 6500 frtot fog visszatéríteni. Az 1500 frtnyi többlet összegből a Tóth-utca székéhidat fogják kiépíteni.

Borsodmegye közgyűlése a Gyár-utczából a diósgyőri gyártelep felé építendő utvonalat községi közlekedési utvonalként minősíti s a

mennyiben ez a Diósgyőr felé vezető megyei utvonalként eltereli a forgalmat, a vármegye az építéshez 1000 frt segélyt ad.

A munkaadók és munkásokról szóló törvény életbeléptetése folytán az I. foku hatóság teendőivel *Pallaghy Béla* alpolgármester, a munkásigazolványok kiállításának teendőivel pedig *Diószeghy György* főjegyzőt bízta meg a közgyűlés.

A *katonai lóavató-bizottság* elhelyezése tárgyában jelenti a polgármester, hogy az irodai helyiségek, altisztek és legénység elhelyezésére a katonai hatóságoknak a Zöldfa épületet és telket felajánlotta. Az épület átalakítása és egy új istálló építése 23,448 frtba kerül. Az ügy jelenleg a hadügyminiszter döntése alatt áll. Polgármesterünk 2100 frt évi bérösszeget kért 25 évre biztosítani, a mennyiben azonban tudomására esett, hogy Nyiregyháza 1800 frt évi bérösszegért hajlandó a bizottságot elhelyezni s ez iránt lépéseket is tett, kéri a közgyűlést, hogy az évi bérösszeget 1800 frtban állapítsa meg.

Soltész Nagy Albert a 25 év ellen tesz kifogást. Nem szeretné azt a helyet ily hosszú időre lekötöni. A város emelkedésével a jelzett idő alatt szükség lehet arra a szép telekre; éppen azért azt óhajtja, hogy a szerződésben kikötessék, hogy ezt az istállót a város időközben más helyre áthelyezheti.

Soltész Nagy Kálmán polgármester a város érdekeinek megóvása céljából kötötte ki a 25 évet, hogy erre az időre az évi bérösszeg biztosítva legyen. Az istálló áthelyezését azonban időközben is megteheti a város.

Blazsejovszky Ferencz apát-plebános kifogásolja, hogy az istálló a templom szomszédságában legyen. A polgármester abbéli kijelentésére, hogy az istállóhoz a lejárat nem a templom felől lesz s az az istálló nem csinál olyan zajt, mint a milyen zajt

ezelőtt az ott lévő kocsmá csinált, a határozatban megnyugodott.

A csordahajtási szabályrendelet megalkotásával a rendőri szakbizottság megbízott.

Papp Lajos a város utcáinak történelmi nevekké való elnevezése tárgyában beadott indítványát a közgyűlés a népszámlálás idején fogja tárgyalni, a mikor az időközben keletkezett új utcák elnevezése is szükségessé válik.

Szarka János iparhatósági biztos részére a múlt évre visszamenőleg 200 frt évi tiszteletdíjat kiadni határozott a közgyűlés.

Szalay Gyula pénztári tiszt részére, a ki a beteg adópénztárnokot három hónapig helyettesítette, 50 frt jutalomdíjat szavazott meg a közgyűlés.

A *ref. főgimnázium régi épületének megvétele* ügyében nem határozhatott a közgyűlés; mert a képviselők közül csak 97-en voltak jelen, a határozathozatalhoz pedig 110 tag szavazata szükséges.

A „Jószerencse dal- és önképzőkör“ közművelődési estélye.

Diósgyőr-gyártelep, 1898. febr. 27.

A gyártelepi munkások emez életre való egyesületéről már több ízben megemlékeztünk lapunk hasábjain, mindannyiszor elismerés- és dicsérettel szólva áldásos működéséről. Most is, midőn az egyesületnek egy újabb tényéről — a közművelődés és előre haladás érdekében kifejtett lelkes munkaságáról, s ennek a fentjelzett napon bemutatott érett gyümölcseről számolunk be nagyérdemű olvasóinknak, most sem szólhatunk másképp, mint a legnagyobb elismerés és dicséret hangján.

Ma, midőn ha széttekintünk az országban, szinte undorral látjuk a nép között a meghamisított szocializmus elveinek rohamos terjedését, jól esik lelkünknek konstatálni, hogy éppen ezen nép, ez az ugynevezett munkás-elem tartja magát távol a lelketlen izgatók sötét táborától, s a földosztás és lázadások helyett a közművelődés fáklyáját tartva kezében, a leghatalmasabb fegyverrel — a tudomány- és műveltséggel hívja fel a művelt közvélemény figyelmét és bilincseli le a maga számára.

Nem lévén azonban célunk a kulturális egyesületnek vezető szellemét ezuttal mélyebben bonczolgatni, röviden csak a fentjelzett napon tartott estélyről számolunk be olvasóinknak.

Mint mindég, úgy ez alkalommal is, a a gyári zenekart, ugyszintén az egyesületi dalárdát ott láttuk szerepelni; mindjárt az estély első száma a zenekar pompás játékával kezdődött, melynek bevégezése után a dalárda énekelte el „Jaj Istenem“ című népdalegyveleget a hallgatóság tetszése között.

Harmadik szám: „Nyugateurópai ember“ monolog, élénk tetszés közben előadta: Elbogen úr.

Most negyediknek egy kis pikáns párjelenet következett, melyről szerényen (csak azt jegyezzük meg, hogy egy közművelődési estély programjában ennek nem szabad helyet foglalnia. A játék és markirozás egyébként jó volt. Szerepelt ismét a zenekar, melyet a dalárda váltott fel „Zord lakom-

— Néni, — egy katona bácsi . . .

Ujra dörömbölt és megint kiabált:

— Néni, egy katona bácsi.

Az idegen katona, a kinek oldalfegyvere nem volt, megállt és nézte a jelenetet. Az arcza színe elváltozott. Néhány lépést előre ment és ismét megállt.

A gyerek azalatt az ablakhoz került és azt zörgette és besuttogott:

— Nénike egy katona bácsi . . .

A katona bácsi már az ajtóban volt mikor a szép fiatal néni piros arcza feltűnt a megnyílt ajtóban . . . Szép fehér ingváll volt rajta és mikor meglátta a *katona bácsit*, örült nagyot sikoltott.

A katona bácsi hüledezve kiáltott rá az asszonyra és meg akarta fogni a kezét.

Az asszony kiszaladt mint egy bolond, az udvarra és elbujt.

A katona bácsi bement a házba.

S odabent a következő perczekben erős drámai jelenetek — pufogtak.

*

A drámai explozió előzménye ez volt:

Az ember két korosztályon áttérően szerencsésen, nem várta a harmadik sorozást: megházasodott. A szerelemnek, ha olyan sok a vére és nagy a szíve, mint itt volt neki, nem tud várni 24 órát se. Hát még egy esztendő. Elhíheti az egész világ és az egész utca. Nagyön, igazán, őszintén szerették egymást.

Azonban jött a harmadik sorozás és a fiatal férjet elvitték Bécsbe, meg aztán Cattaróba is — katonának. Három esztendőre. Természetes dolog, hogy ők megesküdték egymásnak, hogy hűek lesznek. A siró szerelmesek olyan könnyen esküsznek, mint a varázsló cigányok. Elváltak és nem látták egymást három esztendeig.

Három esztendő. Az ember 24 esztendő, az asszony 19. Sziklából valók ha volnának is, sok idő volna hűségre a 3 esztendő. Az ember az csak megvan az ő kiváltságos férfi jogával.

A cattarói fekete bosnyák Dának és Finiczák nem jönnek utána a hegyek közül, ha visszatér nem hallatszik haza a hü asszonyhoz a szenvedélyes fáták szerelmi esengése . . .

Igen ám, de itthon, a hü asszony is elkezdett bölcsekedni. Tanították is szomszéd és néném asszonyok, hogy lehetetlen az, hogy a 24 éves férj három évig hü maradjon. Bolond dolog. Hátha ő, te is . . .

Egyszer aztán a szép, igen szép 19 éves asszony azt mondta magába:

— Hátha ő, én is . . .

Akkor már ott settenkedett a ház körül egy — *legény* . . .

*

Mig egyszer csak a katona bácsi megjött. (Lásd, mint fent.)

nak" című dallal. Az est legnagyobb sikere azonban ifj. *Gassó József* úré, a ki pompás monologjaival már régen meghódította közönségét. „Nepomuk kokucska” címet viselt legújabbán előadott monologja, melyeket, hogy honnan szerez be, — sejtelmünk sincs róla. Mulattató, roppantúl ingerlő hatása megtette a sikert; óriási tapsvihar fogadta előadót már megjelenésekor s e tapsvihar fokozódott minden egyes szavára. Ujrázások után több tréfás kupléval mulattatta a közönséget, így „Gassó Jóska magánzó” igen jól sikerült. Gratulálunk a kitűnő alakításhoz! Igazán művészi erő nyilatkozik meg játékában s egész egyéniségén, kár, hogy alkalmas irányban nincs csiszolva és a kellő helyén értékesítve. Láttuk azután a „Bariton nővéreket”, „Hármas ikreket” és még más jóízű apróságokat, melyek mindannyian igen jól sikerültek. Műsor után táncz következett.

Végül még csak annyit jegyzünk meg, hogy a nevezett egyesületnek nem ismerjük ugyan részleteiben alapszabályait; de az önképzés céljából igen czélszerű lenne 2 hetenkint zárt körben tartani ilyen önképzési gyakorlatokat, a melyeken szavalatok, felolvasások, éneklések képeznék a tárgysozozatot s ezeknek mikénti sikerét vagy sikertelenségét maguk az egyleti tagok bírálják el, s aztán ilyen elbírált és kiválóan jól sikerült szemelvényekkel lépnének a nyilvánosság elé. Megkeresésre erre nézve szívesen adnánk lapunkban tervezet-mintát.

Sikulus.

A Máriaassy-család gyászja.

Vármegyénk egyik tekintélyes családját: a *Máriaassy*-családot ismét mély és megrendítő gyászcsapás érte.

Néhány héttel ezelőtt örömmel jelentettük, hogy *Máriaassy* Idát, özvegy *Máriaassy* Lászlóné urnő szép és művelt lelkű leányát az avasi templomban *Horánszky* Béla dr. budapesti kir. aljárásbíró oltárhoz vezette. Alig telt el két hét a boldog egybekelés után, *Horánszky* Béla Bécs egyik vendéglőjében föbelőtte magát.

A megrendítő esetről értesülésünk a következő:

Bécs egyik előkelő szállodájában szombaton egy a férfikor virágában levő uriember érkezett egyszerű sétatálcával, minden podgyász nélkül. Ruházatahoz és megjelenéséhez képest nagyon szegényes szobát bérelt s mikor a vendégkönyvet tették eléje, csak annyit jegyzett be:

Horánszky Béla, budapesti járásbíró.

Át sem öltözködött, mivel nem volt podgyásza és mindössze arra szoritkozott, hogy lekeféléttette magát. tiszta fehérneműt hozatott egy divatárkereskedésből és ismét utra készült. A szobapinczér átadva neki lakása kulcsát, mély hajlongások közepete kérdezte:

— Befütsünk kérem?

— Igen.

— Hány órákor?

— Éjfél tájt meleg legyen már a szoba, mert most elmegyek a Ronacherbe s csak az előadás végeztével térek haza.

Horánszky elment és mire haza ért, éjfél már jóval elmúlt. Lefeküdt es kialudta a mámorát. Erre következtek legalább a szállodabeliek, mert reggel, mikor a szolgál ki akarta vinni a ruháját, hogy megtisztogassa, a szorgos kopogtatásra sem nyitotta ki a szoba ajtaját.

Hagyták.

Délebedre ismét fölakarták koczogtatni, de a hangos dörömbölésre semmi választ nem kaptak. A szolgaszemélyzet most már

rosszat sejtett és három óra után lakatost hivatott, kivel azután feltörette az ajtót.

Borzasztó látvány fogadta őket.

Horánszky átlótt koponyával ott feküdt a fehér párnák fölött, vérbeborulva, jobb kezében a hatlövetű revolverrel.

Hideg volt már.

Halott.

A gyorsan előhívott szállodai orvos is csak ezt a szomorú ténytet konstatálhatta. Ennek következtében az igazgatóság táviratozott a budapesti főkapitányságnak és tudatta vele a gyászos esetet.

Nagy szenzációt okozott.

Pekáry, főkapitányhelyettes rögtön megindította a nyomozást, hogy kiderítse, ki is az öngyilkos és való-e a bejegyzés: királyi járásbíró.

Valónak bizonyult.

És a nyomozás során mélyen megindító körülmények derültek ki *Horánszky* ról. Mindenekelőtt az, hogy a szerencsétlen uri ember három hete volt, csupán nő és a mézesheteiben követte el a borzasztó tettet.

Fiatal felesége *Máriaassy* Ida, *Máriaassy* Lászlóné helybeli földbirtokos leánya, ott lakik a *Murányi-utca* 51. számú házban a harmadik emeleten. A tragikus eset híre leverte a lábáról s most ágyban fekvő beteg.

Pedig milyen boldogan éltek!

A férj csupa jószág és szelidség volt vele szemben és szerelmük egét egy bárányfelő sem borította. A 23 esztendő asszonyka nem érezte, hogy ő *Horánszky* második felesége, annyira beczte, annyira dédelgette.

De csütörtökön, mintha minden megváltozott volna. A fiatal házasság közé megérkezett a fiatal asszonyka édesanyja. Először lévén gyermekei háztartásában, természetes, hogy mindent alaposan megvizsgált és még jobban megkritizált. Ez tetszett neki, az nem, de annyi bizonyos, hogy főképen a butorok ellen volt kifogása. Szegényesnek találta, a berendezést. És nem is röstelt ennek kifejezést adni veje előtt.

Nagy perpatvar támadt.

A kemény szavak nagyon fájtak a fiatal férjnek. Miután kissé elcsendesedett a házi vihar, *Horánszky* szó nélkül felöltözködött és bucsut sem véve övéitől, Bécsbe utazott.

Ott azután elemésztette magát.

Fiatal feleségét a rendőrség értesítette a szörnyű valóról. Nincs mellette más, mint az édes anyja Vigasztalja, vigasztalja, de hiába...

Az asszonyka csak zokog, zokog...

A köztisztviselőben álló család fájdalomában fájó részvételt osztozik Miskolcz város és Borsodvármegye intelligens közönsége. De vajjon vigasztalást nyújthat-e ez a lelkében mélyen megrendült fiatal özvegynek?

H I R E K.

Márczius 15.

Miskolcz város képviselőtestülete márczius 3-án tartott közgyűlésében elhatározta, hogy nem mint rendező, hanem, mint közreműködő résztvesz a nemzeti ébredés nagy ünnepében.

Soltész Nagy Kálmán polgármester ugyanis a következőket indítványozta:

Főlhivandó a város közönsége, hogy lakásait és házait márczius 15-én reggel föllobogózza.

Reggel fél 9 órákor a képviselőtestület a városháza nagytermében összegyűl s innen csoportokra oszolva a hitfelekezetek templomaiba hálaadó istentiszteletre megy.

Délelőtt 11 órákor *diszközgyűlés* tartandó, mely alkalommal az ünnepi beszédet *Hidvégi* Benő kir. tanfelügyelő tartja meg.

Diszközgyűlés után — ha a vármegye részéről intézkedés nem történnék — a kép-

viselőtestület testületileg kivonul *Szemere* Bertalan sirjához s arra koszorút helyez.

A polgármester ezen jelentését a közgyűlés általános helyesléssel elfogadta.

Ma tehát már Miskolcz város ünneplésének egész programja ismeretes.

Délután 3 órákor lesz a tanügyi kör ünnepélye a „*Korona*”-szálló dísztermében. Az alkalmi beszédet *Tóth* Pál, a tanügyi kör elnöke tartja, s a miskolczi dalár-egylet hazafias dalokat énekel.

Este a főgimnáziumi tanuló-ifjuság fáklásmenettel járja be a város több utcáit s egyik tanuló-ifju beszédet tart.

Este 7 órákor *hangverseny* lesz a „*Korona*”-szálló dísztermében, melyet a dalár-egylet és a tanügyi kör együttesen tart a Kossuth-szobor alapja javára. Belépti díj személyjegy 1 frt, családjegy 2 frt.

Ugyanekkor a polgári dalos-egylet és a vasuti dalkör együttesen rögtönzött *dalestélyt* tart a „*Seper*”-szálló dísztermében. A két dalárda együtt fogja énekelni a Hymnust, Szózatot, „*Szabadságdal*” és „*Nemzeti zászló*” darabokat s külön-külön három-három hazafias dalt ad elő. Belépti díj személyenként 20 kr, szintén a Kossuth-szobor javára.

— **A mező-csáthi vasut** ügyében kedvező fordulat állott be. Dr. *Tarnay* Gyula alispán a megyei közgyűlés határozata folytán föl-hívta a *Nyék* és *Csáth* között fekvő községek lakosait, hogy a *Nyék-Ládháza* állomástól *Mező Csáth* városáig építendő vasutra vonatkozólag mozgalmat indítsanak; miután ez a vonal volna az, mely a vidék érdekeinek leginkább megfelel. Az érdekelt községek lakosai a felhívás folytán megindították a mozgalmat. A mozgalom vezetésére *Radvány* István, kir. tanácsos, kamarai elnököt, mint heő szalontai földbirtokost kérték föl, a ki holnapra vagyis vasárnapra az érdekeltiséget *Mező-Csáthra* gyűlésre hívta össze. A gyűlésre vonatkozó meghívó a következő: Hivatkozva Borsodvármegye alispánjának folyó évi február hó 24-én 2041/98. szám alatt a tervezett *mező csáthi helyiérdekű vasut* ügyében az érdekelt községek, birtokosokhoz intézett felhívására, van szerencsém több érdekelt nevében és megbízásából is felkérni, miszerint ezen vidék gazdasági életére s haladására korszakos fontosságú ez ügyben *Mező-Csáthon, 1898. évi márczius hó 6-án (vasárnap) délután 3 órákor, a városháza termében tartandó érdekeltségi értekezletre* megjelenni sziveskedjék. Célunk, hogy a hivatkozott alispáni felhívás értelmében úgy a megyének, mint *Mező Csáth*nak és az érdekelt vidéknek leginkább megfelelő *Nyék-Ládháza állomástól kiinduló és Mező-Csáthra* vezetendő helyiérdekű vasut terve valóstasék meg. Tekintettel arra, hogy a vasut közigazgatási bejárása már folyó évi *márczius hó 14-ére* van kitűzve, tisztelettel kérem, hogy ezen értekezleten saját érdekeink megóvása céljából, minél nagyobb számban megjelenni sziveskedjék. Miskolczon, 1898. évi márczius hó 2-án. Tisztelettel: *Radvány* István, kir. tan., heő-szalontai birtokos.

— **Uj főfelügyelő a Magyar Államvasutnál.** A Magyar Államvasutak magas tisztviselői karában nevezetes előléptetés történt. A kereskedelemügyi m. kir. miniszter ugyanis *Sztankovics* Miklós, miskolczi üzletvezető-helyettest soron kívül *főfelügyelővé* nevezte ki. Ez a kinevezés méltó megalégedést keltett a vasutasok körében. A főfelügyelői állás tudvalevőleg csak egy ranggal van az igazgatói állás alatt. *Sztankovics* Miklós egyike azoknak, a kik a leggyorsabban haladtak előre pályájukon. Kétségtelen, hogy nagy tudásával és kiváló szakismeretével legújabb állását is teljesen be fogja tölteni.

— **Kinevezés.** A dr. *Schröder* Gyula elhunytával megüresedett vasuti pályatorvosi állásra dr. *Orbán* Barna körorvos és sajtószentpéteri városi orvos neveztetett ki. Dr. *Orbán* Barna egyike a vármegyei orvosi kar legképzettebb tagjának.

— **Jegyzőválasztás.** A sajtó-arnóthi körjegyzői állásra *Hart* Gusztáv tiszababólnai helyettes jegyző választatott meg szótöbbséggel.

— **A sors változandósága.** *Miklós* Gyula, volt borsodi főispán, a ki nek a boldvavölgyi vasut építése körüli szereplése oly országos szenzációra nőtt, — vagyoniilag ugyanarra tönkre tette nejét is, hogy most zongoratanitástól él. Dr. *Miklós* Gyuláné Szeged városához folyamodott, hogy egyik nagynénje, a milliomos hangosi *Kárász* Anna által szegénysorsu ifjak és leányok kiképzésére tett 100.000 frtos alapítvány valamelyik ösztöndíját fia részére utalványozza ki.

— **Esküvő.** Dr. *Róth* Dezső mező-kövesdi ügyvéd f. hó 2-án esküdött örök hűséget *Gulohn* Henrik Rozsnyó vármegye h. főorvosának szép és művelt leányával *Boriskával*.

— **Halalozás.** *Darula* Arnold a „Wagner és Szelényi” könyvnyomda czég művezetője szerdán este hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Az elhunyt derék művezetőben egy kitünően képzett szakférfi hagyta itt az élet nehéz küzdő terét, a kit szakársai tisztelettel és szeretettel vetek körül. Számos tagból álló családot hagyott hátra, a kik a gondos férjet és szerető édesapát siratják az elhunytban. Temetése tegnap délután 4 órakor ment végbe a kártársak és jó barátok impozáns részvete mellett. A veszteség fájdalma által mélyen lesújtott család bánatának a következő gyászjelentésben ad kifejezést: Alulírottak, úgy a maguk, valamint a nagyszámu rokonság nevében is mély fájdalommal tudatják a szeretett férj-, édesanya- és rokonnak: *Darula* Arnoldnak folyó évi márczius hó 2-án, délután 6 órakor, hosszas szenvedés után életének 42-ik, boldog házasságának 14-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei folyó évi márczius hó 4-én, délután 4 órakor fognak, az ág. hitv. ev. egyház szertartásai szerint Urak-uteza 9-ik számú gyászszobából a mindszeinti ág. hitv. ev. sirkertbe örök nyugalomra helyezett. Miskolcz, 1898. márczius hó 3-án. Béke lengjen porai felett! Özv. *Darula* Arnoldné szül. Mesó Lina mint neje. Özv. *Darula* Dánielné szül. Czuczor Mária, mint anya. Özv. Mesó Dánielné, mint anyós. *Darula* Ilonka, *Darula* Dezső, *Darula* Arnold, mint gyermekei. *Darula* Róza férj. *Tóth* Istvánné, mint testvére. *Tóth* István, Mesó János és neje, mint sógor és sógornő.

A kártársak gyászjelentése a következő: A Wagner és Szelényi czég, valamint az összes miskolczi szaktársak fájdalommal tudatják szeretett művezetőjüknek és felejtethetlen szaktársuknak: *Darula* Arnold nyomdai művezetőnek, folyó évi márczius hó 2-án, délután 6 órakor, hosszas szenvedés után, életének 42-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei folyó évi márczius hó 4-én, délután 4 órakor fognak, az ág. hitv. ev. egyház szertartásai szerint Urak-uteza 9-ik számú gyászszobából a mindszeinti ág. hitv. ev. sirkertbe örök nyugalomra helyezett. Miskolcz, 1898. márczius hó 3-án. A hálás emlékezet virraszson felette!

— **Meggyilkolt matróna.** Három évvel ezelőtt történt, hogy *Ózdon* özv. *Varga* Andrásné 85 éves, jómódu matrónát három elvetemült gazember megfosztotta életétől, hogy elrabolhassák tőle csekély vagyonát. Éjnek idején betörték lakására s onnan kihurcolták a beteges s törődött asszonyt az istállóba, ahol egy gerendára felakasztották. A hitvány gyilkosok borzalmas cselekedetük után otthagyták szerencsétlen áldozatukat. A csendőrség akkor megindította a vizsgálatot, de nem tudta a tetteseket kézrekeri-

teni. Most, három év után napfényre került a rejtélyes bűnpör minden fázisa s a tettesek id. *Szabó* János. *Kiss* István és ifj. *Szabó* János ózdi parasztemberek személyében kézrekerültek. A gyilkosok konokul tagadják a terhükre rótt cselekményt, de a vizsgálat, főleg a tegnapielőtt megtartott helyszíni tárgyalás, melyet *Hubay* Gyula kir. törvényszéki bíró és *Dubay* kir. alügyész teljesítettek, teljes bizonyítékot nyújt arra nézve, hogy ők követték el a gyilkosságot. Ennek a bűnpörnek végtárgyalása márczius hó 7-én lesz.

— **Rendőri baklövés.** A miskolczi rendőrség e héten olyan dolgot követett el, a mely méltó megbotránkozást keltett városunk minden érzékű és igazságszerető lakosának lelkében. Mindenáron „szocialista” t akart fogni, mert úgy gondolta, hogy ha van szocialista a szomszéd Szabolcs, Zemplén és Heves vármegyékben, akkor kell lenni Miskolczon is. S miután hallotta, hogy *Tőkés* korcsmájába mesterlegények járnak mulatni, mik lehetnének ezek mások, mint „szocialisták?” Nosza rajta! Vasárnap este elindula *Berner* Antal kapitány két biztossal és megfelelő számú rendőrökkel a *Tőkés* vendéglőjébe. És ime ott valának a mesterlegények, névszerint: *Göröncs* János czipész. *Jerem* Géza szabó, *Helfer* Gyula szabó. *Frank* Mór szabó, *Ungár* Jenő czipész, *Varga* András szabó, *Firbacher* Ferencz czipész, *Pinka* János szabó, *Manca* Izsák szabó, *Hajmovics* Bernát szabó, *Kaczián* István czipész, *Lebda* Ferencz szabó, *Kohut* János szabó, *Tóth* György szabó, *Szendi* László szabó, *Zarka* Árpád szabó, *Plankó* Kálmán szabó legények. Nyugodt bekében ittak a filloxerás italt. A rendőrség még csak a tenyerüket sem vizsgálta meg ezeknek a jámbor atyafiaknak, hanem minden szó és beszéd nélkül beki sére őket a városházához. Ott azután megkezdődött a vallatás. Daczára annak, hogy semmi olyan gyanus dolgot, a mely őket a földosztás veszedelmes eszméjével összekötésbe hozhatta volna, ki nem puhatoltak, *hármat* közülök eltoloncoltak, a *többit* pedig kötött útlevelel illetőségi helyükre küldötték. A mint utána jártunk a dolognak, kislült, hogy az illető iparossegédek mind nyájan üzletben dolgozó hecsületes, rendes munkások voltak, a kik „Szabadság” czímen munkás-egyletet alakítottak s annak helyiségül a *Tőkés* vendéglőjét választották. Most már itelje meg mindenki, mennyire bizhatunk a miskolczi rendőrség tapintatában és okosságában. Ilyen eljárás mellett el lehetünk készülve arra, hogy holnap egy másik korcsma vendégeit fogják bekisérni. Igazán szégyelni való baklövés. Ugy halljuk, hogy a szétrebbentett iparossegédek dr. *Frankfurter* Sandor ügyvédet bízták meg a jogorvoslat eszközlésével. Majd meglátjuk, mi lesz az eredménye. Megkapja-e a rendőrség a méltán megérdemelt — orrot?!

— **Közigazgatási bizottság.** Borsodvármegye közigazgatási bizottsága f. évi márczius hó 12-én d. e. 9 órakor a vármegye székházi tanács termében rendes havi ülést tart báró *Vay* Elemér főispán elnöklése alatt.

— **A miskolczi keresk. alkalmazottak** ez uton kériék föl főnökeiket, hogy üzleteiket f. évi márczius hó 15-én zárva tartani sziveskedjenek; szerény óhajításunk az lenne, hogy mi is e nagy napot a többi embertársainkkal együtt e félszázados jubileumhoz méltóan megünnepelhessek. *Több kereskedelmi alkalmazott.*

— **Öngyilkosság.** *Tóth* György lászlófalvai 85 éves földmivelő, szerdán életuntségéből felakasztotta magát.

— **Czipésziparosok mozgalma.** Czipésziparosaink anyagi helyzetük javítására szövetkezetet óhajtanak létesíteni. Az előmunkálatok annyira előhaladtak, hogy ez ügyben vasárnap délután értekezlet volt a Kereskedelmi és Iparkamarában. Itt megjelentek *Radvány* István kir. tan., kamarai elnök, dr.

Szentpáli titkár, *Karla* Bertalan iparkamarai elnök, *Putnoki* Antal s a helybeli czipész iparosok igen nagy számban. Az elnöklésre *Radvány* István kir. tan. kérésre fel. A szövetkezeti eszme lelkesedéssel fogadtatott. Megvitatták az alapszabály tervezetét, mely szerint a szövetkezet célja bőrbeszerzési, termelési és raktárszövetkezet teremtése. Az aláírások már eddig is kedvező eredménnyel jártak. Ennek folytatását elhatározták s az eddigi előkészítő bizottságra bízták. A végleges megalakulás f. hó 6-án, vasárnap fog megtörténni. A következő meghívót bocsátották ki: *Meghívó* a miskolczi és vidéke czipész iparosok által alakítandó bőrpar- és termelőszövetkezetének 1898. évi márczius hó 6-án, vasárnap délután 2 órakor a miskolczi ipar és kereskedelmi kamara tanácstermében tartandó alakuló közgyűlésére. Napirend: 1. A szövetkezet megalakulása felett való határozat és a szervező bizottság felmentése. 2. Az alapszabályok megállapítása. 3. Az igazgatóság megválasztása. 4. Felügyelő bizottság megválasztása. Az előkészítő bizottság felkéri a m. t. szakársakat minél számosabb megjelenésre.

— **Egy finom dió-torta** egy korona. Kitünő friss apró teasütemény 1 klg. 2 frt, francia praliné 1 klg. 2 frt, valódi udvari cognac 1 próbatüveg 1 korona, kapható: a *Megay* cukrászdában és annak fióküzletében Erzsébet tér. a gőzfürdővel szemben.

Irodalom és művészet.

Színház.

Közeledik a színidény vége. Egymást érik a jutalomjátékok. *Szerdán*, márczius 2-án, maga a director vette a jutalomelőadását „*Az ezred trombitás*” című mulattató bohózatban. Az előadás egyike volt a legélvezetesebb estéknek; — önkent értetődik, hogy ezt az élvezetet és mulattatást főképen maga jutalmazandó, — a művész *Tiszay* és *Tizzayné*, a mi bájos primadonnánk, okoztak. Előbbi a komikumból duzzadó és nagyuló mania-ban szenvedő czukrászt, — utóbbi a fess czukrásznét játszotta, — mindvégig allandó derülttségben tartja a közönséget, mely elismerésének kifejezésül a jutalmazandót belépésekor viharos tapsal és pompas babékoszorúval üdvözölte. De jutott a tapsból bőven a többi szereplőknek is, különösen *Gallyasi* Paulának (*Katicza*), ki egy parcouplet énekelt nagy hatás közt. *Kozma*, *Németh*, *Sarlay*, *Kissné* stb. szintén nagyban hozzájárultak az est sikeréhez.

Csütörtökön, márczius 3-án *Echegaray* drámája: „*Marianna*” került színre, a cimszerepben *Miklósi* Ilonával, — kitünő drámai hősnőnkkel. Ezen szerepe is méltán sorakszik a többihez. Megjelenése, egész játéka jellemzetes, minden ízében kidolgozott és attanulmányozott volt. Mellette még *Mezei* tünt ki *Don Castulo* szerepében. A többiekről kevés jót lehet mondani, — különösen *Kaposiról*, ki alapjában nevetséges figura volt *Don Joakim* szerepében. Kivánatos lett volna, ha azt a szerepet másnak osztotta volna ki az igazgatóság.

Jutalomjáték. *Németh* Jánosnak, a szintársulat komikusának és titkáranak kedden, márczius 8-án lesz a jutalomjátéka a „*Fegyencz milliója*”-ban, mely nálunk ezutal kerül először színre.

— **Színházi műsor:** Holnap, vasárnap „*Varázsgyűrű*.” Hétfőn félárban: „*A gyimesi vadvirág*.” Kedden *Németh* J. jutalomjátékául: „*A fegyencz milliója*.” Szerdán félárban: „*Niobe*.” *Csütörtökön*: „*Leconneur Adrienne*.” Pénteken félárban „*Az ördög mátkája*.” Szombaton: „*Corneillei hangok*.”

Carolus.

Chimay hercegnő az „Ujvilág“-ban.

— Saját külön kiküldött tudósítónktól. —

Tájékoztató rovatunk derék vezetője titkos örömmel újságolta el a redakcióban a nap szenzációját.

— Urak, — szólt lágyan — van egy ideám.

— Halljuk, halljuk! — sürgettük ki belőle a szót. Mi lehet az?

— Nos tehát — szólt — az én eszmém az lenne, hogy interwiewoljuk meg Chimay-Ward Klárát.

— A hercegnőt?

— Nagyon természetesen.

Kaczagtunk, mint Lear a viharjelenetben, vérfagyasztóan, rémesen. S ő állt, miként a szirt, oly rendületlenül.

— De hát mit derülnek önök, hiszen nem „légből kapott koholmány“, a mit én be szélek.

Ezzel egy bizonytalan színű plakátot húzott ki a zsebéből, oda nyújtotta a szerkesztőnek; úgy reszketett a keze, mintha Delegorguenak adta volna át a bordereaut.

A szerkesztő kiterítette a papírost az asztalára. Ez állott rajta:

Ma este
az „Ujvilág“ kávéházban

Chimay hercegnő

fellépte.

Tisztelettel
az igazgatóság.

Belépti-díj —

Összevillant a szemünk, a mint végigfutottuk a plakátumot. Ő mosolygott, mi elkomorodtunk.

— Majd beszélék én a hercegnővel — mondtam.

Közben fájó pillantásom odatévedt a fali kalendáriumra s nem volt senki, a ki mondta vón': szeretlek gyermekem.

*

Vidám hejehuja, rekedt láрма szűrődött ki az „Ujvilág“-ból az utcára. Vaksötét volt, éppen a félkettőt verte az óratorony órája. Kint a kávéház előtt idegesen ránczigtaltam fel a fehér keztyűmet, néminemű igazítani való is akadt még a frakkomon.

Kábitó gőz csapott meg, a mint benyitottam. Jobbra mindjárt a bejárónál egy honvéd tizedes vont a magára a közfigyelmet. Szemérmes leányzók társaságában sörital mellett mulatozott. Szörnyű dinom-dánom volt az: a kerek márványasztal köröskörül rakva butéliakkal, a tizedes ur cibillkalapot csapva fejére, siránkozva hivatkozott a becsali csárdára, a mely csöndes, a melyet nem jár nőta, mig ellenben az ő fülébe egy hórihorgas czingár cigány czinczogott vala.

A tekeasztalon ült mélyen elmerengve a város egyetlen kucsébere s a lábait lóbázta. Főnt a kassziros kisasszony trónusának zsá molyánál fölismertem a borbélyomat, a ki knikebájt élvezett és borusan mosolyga. Köröskörül vegyes publikum.

Odatelepitem a szögletasztalhoz, s intetem a pinczellérnek. Rejtelmesen fixirozott, mikor odatette elém az obligát boróka-palinkát.

— Kérem csak, — szólítám meg a szol-

gálattevő férfit — hol is van Chimay hercegnő?

Odahajolt hozzám közel s sugva beszélt.

— Már vége az előadásnak.

— Jó, jó, hát hazament?

Hamisan hunyorított a fü.

— Ó, dehog. Ott ül ni!

— Hol?

Lopva mutatott a honvédtizedes asztalához. Éppen akkor ivott a vitéz ur te-poharat a hölgyekkel.

— Melyik az?

— Ott ni. az a szöke, a kinek a fekete tapasz van az ajkán, ott az ablak sarokban.

— Ah, ő az? ő a hercegnő?

— Szolgálatjára.

Tudtam is én vajh' ki ő s merre van hazája. Rigó Jancsit azonban ösmerem. Te-tu czimborám; együtt horgasztunk valamikor az Izsák domb alatt.

— És melyik a Rigó Jancsi? — kérdeztem furfangosan.

— Parancsolja, hogy ide hívjam?

— Kérem.

Letettem szivaromat az asztalra s nyugodtan vártam. Percz se telt belé, jött vissza a pinczér egy vigyorgó, füstös képű, kikent-kifent, szörnyen hajbókoló cigány szerzetel.

— Rigó János ur — legyintett feléje kezével a pinczér.

Raratságosan nevetett a kis többsincs cigány. Odanyújtotta a kezét.

— Isten éltesse az urat — szólt bárgyu mosolylyal.

— Magát is barátom törvényes örökösivel együtt.

Láttam, a mint erre megvillant előttem vakító fehér manzsettája s a másik pillanatban ott füstölt agyara közt a félbeli trabukkóm.

— Mit iszunk, ha ez elfogy? — kérdezte szemtelenül a ragyás.

— Ön szomjas Rigó ur?

Sunyított egyet a bogár szemével.

— Elcsuszna egy kalázli pájinka.

Szellemes társalgásunkat egy kínos inczidens zavarta meg. A szomszéd asztalnál a tizedes ur elfeledkezett a lovagiasság leg-
elemibb szabályairól s az egyik hölgyet durván megsértette.

Torkaszakadtából üvöltözött.

— Elkotródjék nassám az asztaltól, mert ugy kilóditom, hogy megéhezik mire leesik.

A skandalózus affront mélyen megilletett. Rigó ur izgatottan feszengett mellettem s a megsértett hölgyeteg jajongva, sirva futott hozzánk. Egyenesen beleborult Rigó ur nyakába.

— Zsigám, dobd ki azt a káplárt!

— Pszt, pszt! — integetett hölgyének Rigó ur.

És én elmosolyogtam akaratlanul. A kis cigány dühbe jött. Villámló haraggal támadt rá a megrebbent galambra.

— Mondtam már, hogy én János vagyok, Jankó vagyok. Jancsi is vagyok, ne mond nekem: Zsiga. Érted, te — te *Mári*, igenis *Mári*, tudod!

Mély guny volt ebben az egyetlen szóban, mély keserőség és fájdalom . . .

*

Kint az utca közepén, mikor hazafelé tértem, félelmetes asszonyi sikoltozás hallat-

szott. Sipolva futott arra felé két közrendőr. Én is odamentem riportra vadászni.

Uram fia! Rigó Jancsi. Verte Chimay-Ward Klára hercegnőt a sötétben egy hegedűvonóval.

— Engem megszegyenitsz?! — rikoltzott a kis cigány . . . *Manó*.

Közönség köréből.*)

A B. M. K.-ben *Tiszai* Dezső szinigazgató egy igazán tapintatos nyilatkozattal lépett a szinpartoló közönség elé. A tárggyal nem kívánunk foglalkozni, azt ismeri mindenki, a ki elolvasta, abban bizonyára méltó visszatetszést keltett s eszébe juthatott az a jóízű adoma. mikor a tisztelendő plébános urnak a disznótorból holmi aprólékot küldtek hivei, nem győzte dicsérni a régi jó magyar szokást, de mikor ő kigyelmének viszonzni kellett ezt: átkozott ostoba szokásnak nevezte el.

Nos hát kedves direktor úr, az ön nyilatkozata is hasonló ehhez, de talán nem kellett volna olyan visszatetszést a közönség körében, ha azt az ön, vagy ő nagysága, *Tiszay* Iona jutalomjátéka előtt hozza napvilágra. De ezek után csak a tapintatlanság bélyegét viseli magán a szerény nyilatkozat úgy a közönséggel, mint a színházi tagokkal szemben.

Nem akarjuk fejtegetni t. laptársunk, a Borsodmegyei Lapoknak ön mellett foglalt elismerő nyilatkozatát, annál kevésbé a protekciós kegyeltek ellen foglalt álláspontját, mert nagyon is érzékeny helyen hatolnánk keresztül a minden dicsőséget és vonalmat védő panczélor.

De hát halgassunk; a közönség eddig is, ezután is kifogja tüntetni szeretetével kegyeltjeit, talán ismét protekcióból csupán, ekkor bizonyára nem fog nyilatkozni t. director úr, nagy bölcsen, oka lesz a hallgatásra, mint annak előtte volt.

*) E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
Ruttkay Menyhért.

Eladó!

Takarmány-répmag

saját termelésű, friss, csiraképes

kisebb vagy nagyobb mennyiségben

 eladó.

DOMA ISTVÁN, Sörház-utca 64. sz. a.

A dr. EGGER-féle Injectio Hamamelis Virginica

a leghatásosabb külszer (befeekszendőzés) férfiak- és nőknél, új és idült folyások, valamint osz-bántalmak orvoslására. A Hamamelis Virginica tropicus növény rendkívüli hatása a nyákhártyára orvosiilag már régen el van ismerve, úgy hogy ezen, különben is szerencsés összetételű Injectio, ennek köszönheti gyógyerejét. 2—3 üveg használata a legmakacsabb bajt tetemesen javítja, illetve meggyógyítja.

Egy üveg ára 70 kr., a pénz előleges beküldése mellett, postán bérmentve: 1 üveg 1 frt 05 kr., 2 üveg 1 frt 75 kr., 3 üveg 2 frt 45 kr. Főraktár: Gyógyszertár a „Nádor“-hoz Budapest, VI., Váci-körút 17.

Kapható **Miskolczon Balog József, Baruch Gyula, Rácz Jenő** és **Szabó Gyula** dr. gyógyszerész uraknál.

Olesó ruhabevásárlási forrás!

Van szerencsém a tisztelt pártfogóim szives figyelmébe ajánlani **a tavaszi idényre** a mai kor igényeinek megfelelően berendezett

férfi-szabó-☆☆☆☆ üzletemet,

a hol a **legdivatosabb polgári, katonai és papi öltönyök** (reverenda, Cimáda stb.), 12 firtól kezdve, kiváló finom bel- és külföldi kelmékből, esetleg **részletfizetésre** is pontosan és gyorsan készíttetnek.

T. pártfogóim szives támogatását kérve, vagyok

tisztelettel:

Paulovits István

férfi-szabó,

a „fekete kutya“ udvarban.

PERONOSPORA FECSKENDŐK.

IDÉNYI JELENTÉS.

Szőlőoltás, nemesítés, ültetés előtt.

A nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlom dús **készletemet**

finom oltókések-, dugószorító fogók-, metcslapvágók-, metező-, hernyózó-, drótvágó ollók- és hernyófészekégető lámpákból, finom oltóviasz- és raffia kötözőháncsból, valódi „Stiriai“ lágyított, vágott sodronyból, előirt hosszúságban, szőlőültető fúrókból és egyéb szőlőszeti, kerti és mezőgazdasági cikkekből. **Kitünős sertéspor, sertés-betegségek ellen.**

Peronospora szőlő- és gyümölcsfa-fecskendőket, megbízható legujabb és könnyen kezelhető szerkezettel, amelyekre rendelvényeket, valamint előjegyzéseket május hóra szállítani elfogadok.

Kerékpárok, tenderek elsőrangú gyárakból.

Minták megtekinthetők.

Az Eperjesi Népbank Cserépkályhagyárának egyedüli főraktára.

Tisztelettel: **Merkl Gyula.**

SZŐLŐÜLTETŐ FÚRÓK.

SZŐLŐPERMETEZO.

OLLÓ, KÉSEK és DUGÓSZORÍTÓ FOGÓK.

Eladó!

Diósgyőrben a 40-ik számú telekkönyvben foglalt

H A Z

udvarral, kerttel, erdő-legelőilletőséggel és kenderfölddel; ugyanott a 1309-ik számú telekkönyvben foglalt

jó fekvésű szőlő

eladó.

Értekezhetni a tulajdonossal **Miskolczon, Urak-utca 6-ik szám alatt.**

D' WÄGNER és TÁRSAI
EGYESÜLT GYÁRAK
MINT BETÉTI TÁRSASÁG. **BUDAPEST**
IX. TINODY-UTCA 3.
(a Gizella malom mögött.)

SZIKVIZGYÁRAK
BERENDEZÉSE és ELLÁTÁSA.
SÖR és BORKIMÉRŐ
KÉSZÜLÉKEK.
FÉMONTÓDE
ELEKTRO-GALVANIKUS
FÉMLEMEZELÉSI
INTÉZET.

FOLYÉKONY SZÉNSAV-
KÉP ÉS ÁRJEGYZÉK INGYEN ÉS BERMENTESEN

99% ón és lörv. betápisífon

Hivatalosan ólomzárolt, arankamentes

lóhere- és lucernamag

eredeti fajtisza takarmányrépamag.

továbbá mindennemű más **mezőgazdasági, konyhakerti és virág-**
mag, kereskedésem régi jó hírnevéhez hiven legjobb minőségben kapható

Weidlich Pál magkereskedésében „a fekete kutya” Miskolczon.

➡ Árjegyzéket vagy mintát kívánatra bérmentve küldök. ➡

**A legdivatosabb ruhakelmék
már megérkeztek!**

Van szerencsém a n.-érd. közönség szives figyelmébe ajánlani korszerűen berendezett

férfi-szabó-üzletemet,

a hol a **legdivatosabb férfi-ruhák** kiváló finom angol és hazai kelmékből jutányos árbau pontosan és gyorsan készíttetnek.

A tavaszi idényre a legujabb divatu eredeti angol kelmék nagy választékban érkeztek.

Szives megbizását kérve, maradok
tisztelettel:

Fischer Jónás,

üzletvezető

Kronovitz F.,

férfi-szabó

Deák-utca, színház-épület.

MEGHIVÁS.

A Miskolczi Takarékegylet Részvénytársaság
XXVII-ik évi

RENDES KÖZGYŰLÉSÉT

1898. évi márczius hó 13-án délelőtt 10 és fél órakor, saját helyiségben tartja meg.

Tanácskozási tárgyak:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentésének tárgyalása.
2. A számadások megvizsgálása, mérleg megállapítása és a nyerevény felosztására vonatkozó intézkedés.
3. 5 igazgatósági s 1 felügyelő bizottsági tag választása.

Miskolcz. 1898. február 19.

Az igazgatóság.

Kivonat az alapszabályokból. 12. §. Minden egyes részvényes, ki részvényét a közgyűlést megelőzőleg legalább 15 nappal a társaság könyvébe nevére iratta, szavazati s indítványozási joggal bír.

13. §. Minden egyes egész részvény egy szavazatra jogosít, tiz szavazatnál többet azonban egy részvényes sem bírhat, sem saját részvényei, sem meghatalmazás folytán.

Az évi mérleg márczius hó 5-től a pénztár helyiségében megtekinthető s az évi jelentésekkel együtt átvehető.

Ugyanitt vehető át. a közgyűlést megelőző 8 napon, a közgyűlésre a belépti jegy.

Korrekt, elegáns, hibátlan munka!

WAGNER ÉS SZELÉNYI

gőzerőre működő, a kor igényeinek megfelelő, divatos betűnemekkel és sajtókkal felszerelt

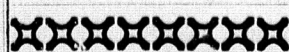
KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

MISKOLCZON

készülnek: bármily terjedelmű művek, naponként vagy hetenként megjelenő hírlapok, folyóiratok, pénzügyi kimutatások, zárszámadások, táblázatok fekete és színes vonalzással, lakadalmi és bál meghívók, körlevelek, falragaszok, árjegyzékek, czégnomások levélpapír- és borítékra, czinkártyák, számlák, gyászjelentések, czinkék, névjegyek, táncrendek és minden a nyomdászat keretébe vágó, itt fel nem sorolt, egyszerű avagy több színben nyomandó munkák.

Áraink *bárkivel szemben is reálisak*, a megrendelés minősége- és mennyiségéhez mérten aránylag igen jutányosak, miről t. megrendelőink már eddig is személyesen meggyőződést szereztek. Elvünk: a papíron elmondottakat tényekkel is bizonyítani, miért is ajánlatunknál a hangzatos: „minden versenyt legyőző” kifejezések használatát fölöslegesnek tartjuk, s kérjük t. megrendelőinket, hogy állításunk igaz voltáról személyesen meggyőződni sziveskedjenek.

Jutányos árainkról tessék személyesen meggyőződni.

Gyors és pontos kiszolgálat!

